

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil gerne sige til hr. Per Ørum Jørgensen, at der i det her forslag ikke ligger noget om, at det skal være en pligt, at donorbørnene får at vide, hvem donor er. Det er et spørgsmål om, at de skal have retten til det, altså et retsbaseret udgangspunkt. Om børnene så vil udnytte den ret, er fuldt ud op til børnene selv. Det skal selvfølgelig ikke være sådan, at der kommer en eller anden kuvert dumpende ind, hverken på deres 18-års-fødselsdag eller på et eller andet senere tidspunkt. For os, som har fremsat det her forslag, handler det om at sikre barnets rettigheder.

Til spørgsmålet om ægdonation vil jeg sige, at jeg ikke har taget det med i det her forslag, fordi den store gruppe vedrører sæddonationer, men jeg mener, at det er oplagt, at det også bør gælde for ægdonationerne. Det er jo lige så vigtigt for de børn at have retten til at kunne opsøge viden om, hvem deres biologiske ophav er – den ene halvdel af det – *hvis* de altså ønsker det.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg er meget glad for at høre, at det er sådan, det forholder sig, for det er klart, at det med hensyn til de her ting er vigtigt at vide hundrede procent, hvordan retningslinjerne er for det, og også, hvordan det forholder sig i praksis. Så det ser jeg meget positivt på.

Formanden:

Tak til hr. Per Ørum Jørgensen. Så er det fru Charlotte Fischer som ordfører.

Charlotte Fischer (RV):

Principielt er Det Radikale Venstre positiv over for forslaget om at ophæve anonymiteten for donorer. Hvis man ser på det meget principielt, mener vi, at det er rigtigt at give børn mulighed for at træffe den beslutning om, hvorvidt de ønsker at kende deres biologiske ophav.

Man kan spørge: Er det nu vigtigt at kende sit biologiske ophav? Er det ikke lige meget? Hvis man er vokset op med en anden far, som egentlig er far de facto, den sociale far, er det så ikke lige så godt?

For os er det vigtigt at sige, at det jo ikke er os, der skal træffe den beslutning. Det er jo i virkeligheden en beslutning, der ligger allerbedst – og kun – hos den enkelte, og den enkelte må, når han eller hun bliver voksen, finde ud af, om

det biologiske er så stærk en ting, at man må gå videre og opsøge det.

Kl. 13.35

Jeg har talt med mennesker, for hvem det biologiske er helt ligegyldigt, og som, selv om de ved, at de har en biologisk mor eller far et andet sted i verden, aldrig kunne drømme om at opsøge moren eller faren. Men vi kender også alle sammen mennesker, der vil gå igennem ild og vand for at finde og opsøge deres biologiske mor eller far, som de aldrig har kendt. Det er alt sammen bare for at sige, at det jo ikke er noget, som jeg mener vi skal tvinge ned over hovederne på folk; vi skal ikke sige til dem, hvad der er rigtigt. Det ligger bedst hos den enkelte.

Men så er der hele spørgsmålet om, hvad effekten ville være, hvis vi gik så vidt som til at ophæve anonymiteten. Og det er her, hvor vi er mere bekymrede og skeptiske, og det er derfor, vi i første omgang ikke vil støtte at ophæve anonymiteten, men er langt mere interesseret i den her tostrengede model eller en anden tilsvarende mellemøsning.

For hvad kunne effekten blive, hvis man ophævede anonymiteten? Vi kan kigge over på Sverige, og det er også blevet beskrevet. Ja, en effekt kan være, at man skræmmer donorerne væk, at de simpelt hen siger: Ellers tak, det var aldrig tanken, at jeg lige pludselig skulle stå frem og være far til et hav af børn.

En anden mulighed er, at folk søger andre steder hen, altså ud over landets grænser, og det er vel også i en eller anden udstrækning den erfaring, man har kunnet gøre i Sverige, nemlig at folk så vælger at få en sæddonation fra lande, som har anonymitet.

Endelig kunne en tredje effekt jo være, at folk så f.eks. bare vælger at sige, at barnet aldrig skal have at vide, at det er kommet til verden ved fremmed sæd, og derfor får barnet aldrig nogen sinde noget at vide.

Alt sammen er effekter, som man kunne sige er utilsigtede, og som ville være problematiske i den her sammenhæng.

Derfor er vores pointe, at det rigtige i den situation, vi står i, ville være at tage det skridt fremad, som – synes vi – både ville være en forbedring i forhold til hele princippet om, at børn skal have mulighed for at kende deres biologiske ophav, og som også ville give både donorerne og aftagerne nogle muligheder, nemlig den tostrengede model. Det, der ville være fordelene ved det, ville jo være, at man ville kunne se, hvordan det går, altså hvor mange der ville mel-